

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X, narozený X
bytem X
zastoupen JUDr. Oldřichem Filipem
sídlem Jiráskova 613, Česká Lípa

proti

žalovanému:

ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 4. 7. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 4. 7. 2019, č. j. X, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí vedoucího Územního odboru Česká Lípa, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ve věcech kázeňských ze dne 7. 5. 2019, č. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce podle § 186 a § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se měl dopustit tím, že jako příslušník Policie ČR v době výkonu služby dne X mezi X hod.
a X hod. na chodbě třetího patra bytového domu v ulici X č. p. X v X, jako člen hlídky oddělení hlídkové služby při služebním zákroku vedenému proti osobě X, nar. X, bytem tamtéž, neoprávněně a nepřiměřeně užil donucovací prostředek teleskopický obušek, který sice umožnil dosažení účelu sledovaného zákrokem, avšak nebyl nezbytný k překonání odporu X, proti kterému zakročoval, a nedbal tak na to, že užitím donucovacího prostředku teleskopický obušek za popsanych okolností způsobí X újmu zřejmě nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jeho protiprávního jednání, když X, za plné asistence dnes již bývalého nstržm. X, po svedení na zem za oprávněného použití donucovacích prostředků hmaty, chvaty, do polohy ležmo na břiše s rukama složenými pod hrudí, po předchozím oprávněném použití donucovacího slzotvorného prostředku, opakovaně a úmyslně udeřil vysunutým teleskopickým obuškem do měkkých částí těla, zejména dolních končetin a hýždí, přičemž s údery nepřestal, dokud s nstržm. X X společnými silami nespoutali, čímž X způsobil újmu na zdraví v podobě podkožních krevních výronů na obou stehnech, pravém kolenním kloubu a pravé straně hýždě. Popsaným jednáním žalobce porušil § 11 písm. a), c) a § 50 odst. 3 písm. b), odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici ČR (dále jen „zákon o policii“), a naplnil tak skutkovou podstatu kázeňské přestupku dle § 50 služebního zákona, neboť porušil základní povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru dodržovat služební kázeň dle § 45 odst. 1 písm. a) téhož zákona, která dle § 46 odst. 1 služebního zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Vzhledem k tomu, že od doby spáchání popsání jednání již uplynula doba tří let, žalobce byl trestně stíhán, přičemž byl téměř po celou dobu trestního stíhání zproštěn výkonu služby, byl prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložen kázeňský trest písemné napomenutí.
2. Dne 10. 4. 2019 bylo Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje doručeno pravomocné usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 29. 3. 2019, č. j. 31 To 492/2018-651, kterým byl zrušen rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 T 49/2016-617, v trestní věci žalobce a věc byla dle § 222 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), postoupena Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje, neboť žalovaný skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako kárný přestupek.
3. Řízení ve věcech služebního poměru ve věci kázeňského přestupku bylo s žalobcem zahájeno dne 16. 4. 2019. Dne 29. 4. 2019 proběhlo ve věci ústní jednání, při němž žalobce

uvedl, že se k věci již opakovaně vyjádřil, a to jak před Generální inspekci bezpečnostních sborů, tak před soudy. Dodal, že dne 5. 4. 2019 byl spolu s kolegou nstržm. X vyslán k události spočívající v pobodání nožem. Navázali kontakt s X, který s nimi nespolečně pracoval, neuposlechl zákonných výzev, choval se nevypočitatelně, a proto byl po použití donucovacích prostředků hmatů, chytů a slzotvorného prostředku sveden na zem. Na zemi si pak dal X ruce pod tělo. Z obavy o život a zdraví své, kolegy nstržm. X a dalších přítomných osob, použil žalobce proti X teleskopický obušek, kterým vedl úder do měkkých částí těla. V době, kdy proti X použil teleskopický obušek, nemohl vědět, zda u sebe X nemá bodnou nebo jinou zbraň. Úder nepočítal, vedl je do té doby, dokud nebylo dosaženo cíle, tj. dokud X nevyndal ruce zpod těla. Dne X byl ve věci vyslechnut X, který konstatoval, že použití teleskopického obušku v dané chvíli ze svého pohledu považoval za adekvátní. Služební funkcionář rozhodující v prvním stupni měl dále k dispozici obsah trestního spisu vedeného Okresním soudem v České Lípě pod č. 2 T 49/2016.

4. Žalovaný dospěl ke stejným závěrům jako služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí. Měl za to, že rozhodnutí služebního funkcionáře bylo vydáno v zákonné dvouměsíční subjektivní lhůtě, přičemž běh této lhůty byl stavěn trestním řízením, které bylo pro týž skutek zahájeno policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů dle § 158 odst. 3 trestního řádu dne 25. 4. 2016. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou charakteristiky aktivního a pasivního odporu, vycházel přitom mimo jiné z Metodické příručky č. 1/2017 ředitele Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR (dále jen „metodická příručka č. 1/2017“) k použití donucovacích prostředků a zbraně příslušníky Policie ČR. Dle žalovaného je za aktivní odpor možné považovat takové jednání osoby, které za užití síly nebo hrozby užití síly, ve smyslu použití násilí proti policistům nebo jiným osobám, brání realizaci policejního úkonu. Za aktivní odpor lze rovněž považovat neuposlechnutí výzvy a náhlé zkracování vzdálenosti pachatele, existuje-li důvodná obava, že má pachatel v úmyslu zaútočit, a dále útěk či mírný fyzický odpor pachatele při omezování osobní svobody. Oproti tomu podstata pasivního odporu tkví ve snaze pachatele zmařit realizaci úkonu, a to projevením úmyslu nepodrobit se výzvě policisty pasivní rezistencí, kterou lze spatřovat např. v odmítání vyhovět výzvě policisty k opuštění prostoru nebo využít vlastní síly k pohybu. Ze spisového materiálu dle žalovaného vyplývá, že X svým jednáním kladl při zákroku odpor a dle výše uvedené metodiky naplnil některé znaky jak aktivního, tak pasivního odporu. Žalovaný se však ztotožnil se služebním funkcionářem rozhodujícím v prvním stupni a konstatoval, že jednání X předcházející použití úderů teleskopickým obuškem svým charakterem odpovídá rovině pasivního odporu. Žalovaný vycházel zejména ze skutečnosti, že ve chvíli, která těsně předcházela použití úderů teleskopickým obuškem, ležel X na zemi, kam byl po použití slzotvorného prostředku za pomoci hmatů a za asistence nstržm. X sveden žalobcem, ruce měl složené pod tělem a zároveň byl zakleknut žalobcem, jenž se ho výzvami snažil přimět k uvolnění rukou zpod těla a podrobení se úkonu spoutání. Jednání X v této chvíli zjevně směřovalo k zabránění realizace úkonu žalobce spočívajícího ve snaze X spoutat. Tento prvek rezistence je společný pro oba druhy posuzovaného odporu. Jako zásadní pro posuzování, zda X kladl po svedení na zem aktivní či pasivní odpor, žalovaný považoval tendenci užití síly nebo hrozby užití síly proti zakročujícím policistům. Před svým svedením na zem byl X opakovaně vyzýván žalobcem ke splnění zákonné povinnosti, čehož X nedbal a úmyslně zkracoval vzdálenost mezi ním a žalobcem, což vyústilo až ve fyzický kontakt, při kterém X do žalobce strčil. Takovou rezistenci X

považoval žalovaný za jednoznačně aktivní. Žalovaný se proto ztotožnil s názorem služebního funkcionáře o oprávněnosti a přiměřenosti použití slzotvorného donucovacího prostředku i hmatů a chvatů ke svedení X na zem. Bez ohledu na tvrzení žalobce o reálné hrozbě, že by X mohl mít u sebe zbraň - nůž, je nutno dle žalovaného přihlídnout k tomu, že po svedení X na zem došlo k výrazné změně rovnováhy sil. Bylo prokázáno, že po svedení na zem, měl X ruce složené pod tělem, přičemž zároveň nesl následky použití slzotvorného prostředku, byl zakleknut žalobcem a nstržm. X participoval na úkonu spoutání. Nebylo však prokázáno, že by X, ochromený zásahem slzotvorného donucovacího prostředku do obličeje, zakleknutý na zemi žalobcem s participujícím nstržm. X, proti zasahujícím policistům užil sílu nebo reálně hrozil užitím síly. Ačkoliv z jednání X bezprostředně před použitím úderů teleskopickým obuškem plynula určitá míra agrese, odmítal se podrobit výzvě žalobce k uvolnění rukou zpod těla a jeho celkové chování směřovalo ke zmaření realizace úkonu žalobce, jednalo se dle žalovaného stále ještě o pasivní odpor. Žalovaný dále upozornil na tvrzení žalobce, který v záznamu o ústním jednání ze dne X, obdobně jako ve svých výpovědích učiněných v rámci trestního řízení vypověděl, že nepočítal, kolik úderů teleskopickým obuškem X zasadil, nicméně že v úderech pokračoval do doby, než dosáhl sledovaného účelu, tj. než se X podvolil spoutání. Podle metodické příručky nelze považovat použití donucovacího prostředku teleskopického obušku vůči osobě kladoucí pasivní odpor za přiměřené. Žalovaný stejně jako služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 860/15, v němž Ústavní soud vyslovil, že jakékoli donucovací prostředky je nutno používat pouze v míře nezbytně nutné pro dosažení legitimního účelu sledovaného zákroku. Pokud při zákroku dospěl žalobce k tomu, že není v jeho silách a silách participujícího nstržm. X nespolutracujícího X na zemi zvládnout, nic mu nebránilo vyžádat si součinnost od dalších dvou přítomných policistů na místo toho, aby proti částečně znehybněnému X používal opakované údery teleskopickým obuškem. V již zmíněném nálezu sp. zn. I. ÚS 860/15 Ústavní soud mimo jiné uvedl, že policista není při zákroku s použitím donucovacích prostředků odkázán výlučně na sebe, ale že je více než žádoucí, aby využil potenciál všech dostupných možností, včetně dostupné výstroje a výzbroje a zvláště pak počtu dalších přítomných policistů. Podle Ústavního soudu totiž nelze vyloučit, že kdyby stěžovatel byl konfrontován s jasnou přesilou, tak by se mohl zákroku podrobit dobrovolně. Podle žalovaného mohli další na místě přítomní policisté aktivně přispět ke zvládnutí osoby X např. znehybněním dolních částí těla, hmaty nebo chvaty, příp. přiložením teleskopického obušku na jiná citlivá místa, jejichž stlačením by sice pravděpodobně došlo k určitému bolestivému podnětu vůči X, nicméně případné způsobené následky ve formě újmy na zdraví by mohly mít výrazně nižší a přiměřenější charakter, než rozsáhlé krevní výrony způsobené údery teleskopickým obuškem. Měl-li žalobce skutečně podezření že by u sebe P. K. mohl mít schovaný nůž, je dle žalovaného s podivem proč nezvolil jinou vhodnější taktiku, která by pro něj a jeho okolí představovala bezpečnější alternativu znehybnění a eliminování jakéhokoli dalšího odporu X, např. již zmíněnou vyžádanou součinností dalších policistů, nasazením fixačních hmatů, chvatů apod.

5. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že jednání policisty není možné posuzovat *ex post*, ale vždy *ex ante*. K rozhodování *ex ante* se v právní praxi obvykle přistupuje ve chvíli, kdy vydané rozhodnutí má potenciál odvrátit škodlivý následek. Promítnuto do poměrů projednávané věci by rozhodnutí o vhodnosti, účelnosti a přiměřenosti použití donucovacích prostředků za účelem zabránění vzniku škodlivého následku muselo

bezprostředně předcházet jejich použití, což není v z hlediska policejní praxe reálné. Rozhodování *ex post* pak přichází v úvahu tehdy, pokud aplikace práva již neumožňuje dosáhnout toho, aby byl škodlivý následek zvrácen resp., aby tento vůbec nenastal, což platí i pro posuzování jednání žalobce.

6. Ze spisového materiálu je patrné, že ppor. X jako nejbližší nadřízený žalobce příslušný k vyhodnocení použití donucovacích prostředků měl možnost při hodnocení oprávněnosti a přiměřenosti použití donucovacích prostředků žalobcem proti X vycházet výhradně ze záznamů zpracovaných žalobcem, konkrétně z úředního záznamu o zajištění osoby ze dne 5. 4. 2016, z úředního záznamu o použití donucovacího prostředku z téhož dne a z úředního záznamu sepsaného ke služebnímu zákroku rovněž ze dne X. Žalobce v úředním záznamu o použití donucovacího prostředku, stejně jako v úředním záznamu ke služebnímu zákroku uvedl, že použitím donucovacího prostředku hmaty, chvaty, údery a kopy, slzotvorný prostředek a teleskopický obušek vůči X nebyly způsobeny žádné následky, resp. žádná újma na zdraví. Zastává-li žalobce názor, že použití teleskopického obušku vždy způsobí zranění, došlo již v rámci prvotního tvrzení žalobce v citovaných úředních záznamech ke zkreslení podstatných skutečností, jež měly za následek zmaření účelu sledovaného § 57 odst. 3 zákona o služebním poměru i postupu při vyhodnocení úředního záznamu o použití donucovacího prostředku.

II. Žaloba

7. Žalobce především tvrdil, že došlo k zániku kázeňské odpovědnosti z důvodu uplynutí zákonem stanovené lhůty, v níž lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit. Zdůraznil, že o použití donucovacích prostředků byl ještě téhož dne vyrozuměn služební funkcionář ppor. X. Ten použití donucovacích prostředků vyhodnotil dne X jako oprávněné a přiměřené, včetně použití teleskopického obušku. Trestní stíhání proti žalobci a původně i nstržm. X bylo zahájeno až dne X. Mezi dnem, kdy se služební funkcionář dozvěděl o použití donucovacího prostředku - teleskopického obušku, tj. o jednání, které by mohlo mít znaky kázeňského přestupku, a dnem zahájení trestního stíhání uplynula doba téměř dvou měsíců, přesně 55 dní. Pokud bylo až dne X zahájeno řízení ve věci služebního poměru a teprve dne X vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest, stalo se tak po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty.
8. Žalobce dále odkazoval na podané odvolání, v němž zpochybňoval závěr služebního funkcionáře, že X kladl při zákroku pouze pasivní odpor, nesouhlasil s úvahou služebního funkcionáře o smyslu a způsobu užití úderů teleskopického obušku, ani s názorem, že si mohl při zákroku vyžádat součinnost od dalších přítomných kolegů, a tím se vyvarovat volby užití úderů teleskopickým obuškem. Zdůraznil, že již v odvolání také nesouhlasil s polemikou služebního funkcionáře se závěry znalce X a úvahou, že i trestní soud považoval závěry znaleckého posudku za nepřesvědčivé, zejména co do přiměřenosti použití teleskopického obušku.
9. Žalobce namítal, že chování a jednání policisty při služebním zákroku není možné posuzovat z pohledu *ex post*, tj. se znalostí výsledku, ale vždy *ex ante*, tj. vcítit se do pocitu policisty, který služební zákrok v daném okamžiku provádí. V této souvislosti žalobce opět odkázal na znalecký posudek X a tzv. policejní patero. Žalobce zdůraznil, že měl informaci, že jede na místo, kde došlo k použití nože a k pobodání osoby mužského pohlaví. Jednalo se o provedení nebezpečného služebního zákroku, přičemž na místě byly

od přítomných získány informace, že jeden z účastníků střetu je stále agresivní. Spolu s kolegou X žalobce vstupoval do pro ně nebezpečného prostředí. Na místě identifikovali X, který měl krvácivé zranění pod levým okem, a bylo potvrzeno, že zranění bylo způsobeno nožem. Žalobce zdůraznil, že zasahující policista musí mít neustále ruce soupeře pod zrakovou kontrolou, zvláště při vedení boje zblízka. Dle znalce je toto jeden z policejních axiomů. Tyto skutečnosti akademicky uvažující služební funkcionář zcela pomíjí a zcela mimo realitu policejní praxe považuje jednání X za pasivní, nikoli aktivní odpor. X skutečně nožem manipuloval a teprve v průběhu trestního řízení sdělil, že ho údajně zahodil kamsi pod skříň. Tuto skutečnost žalobce v době zásahu nevěděl, nůž neměl čas zajistit pro nepochybně aktivní odpor X, který v leže na zemi aktivně vložil ruce pod tělo, tam s ním manipuloval a odmítal se podrobit spoutání. Pokud by ležící P. K. kladoucí na zemi aktivní odpor měl k dispozici nůž, mohl ve zlomku vteřiny zranit či usmrtit jak žalobce, tak další policisty, pokud by se dostali do potřebné blízkosti a lichá je úvaha služebního funkcionáře, že počet přítomných policistů měl eliminovat použití teleskopického obušku. I při větším množství přítomných policistů bylo nutno zabránit útoku X nožem. Teleskopický obušek byl užit k prodloužení vzdálenosti mezi žalobcem a X. Nikde není výslovně uvedeno, že osoba, proti níž je zakročováno tímto způsobem, musí stát na nohách.

10. Žalobce nesouhlasil s relativizováním závěrů ppor. Vosky, který jako první vyhodnocoval použití donucovacích prostředků. Zdůraznil, že je notoricky známé, že použití teleskopického ocelového obušku vždy způsobí zranění. Dle žalobce jde o to, aby zranění nebylo nepřiměřené. Pokud žalobce uvedl, že nebyly způsobeny následky, myslel tím následky nepředpokládané při správném a přiměřeném použití teleskopického obušku. Připomněl, že krevní výrony se objeví až s časovým odstupem.
11. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí, trval na jeho správnosti a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů (v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval namítanou prekluzí kázeňského přestupku, k níž by ostatně musel přihlédnout *ex officio*.
15. Zánik odpovědnosti za kázeňský přestupek upravuje ustanovení § 186 odst. 10 služebního zákona. Dle tohoto ustanovení ve znění platném pro posuzovanou věc platilo, že *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se*

nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

16. Z uvedeného je zřejmé, že se počátek dvouměsíční subjektivní lhůty odvíjí ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Žalobce o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek prokazatelně vyrozuměl nejbližšího nadřízeného dne 5. 4. 2016, použití donucovacích prostředků bylo ppor. X jako nejbližším nadřízeným žalobce vyhodnoceno dne 6. 4. 2016 jako oprávněné a přiměřené. Ppor. X přitom vycházel z úředního záznamu o zajištění osoby ze dne 5. 4. 2016, z úředního záznamu o použití donucovacího prostředku z téhož dne a z úředního záznamu sepsaného ke služebnímu zákroku rovněž ze dne X. Žalobce v úředním záznamu o použití donucovacího prostředku, stejně jako v úředním záznamu ke služebnímu zákroku uvedl, že použitím donucovacího prostředku hmaty, chvaty, údery a kopy, slzotvorný prostředek a teleskopický obušek vůči X nebyly způsobeny žádné následky, resp. žádná újma na zdraví. Vycházel-li služební funkcionář z těchto údajů, ostatně jiné k dispozici ani neměl, nemusel a ani nemohl mít podezření o tom, že došlo k jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Zcela evidentní podezření vyvstalo až ve chvíli, kdy byly s žalobcem zahájeny úkony trestního řízení ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů. Konkrétní datum, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které by mohlo mít znaky kázeňského přestupku, je tak den 25. 4. 2016, který však současně běh dvouměsíční subjektivní lhůty stavěl. Soud souhlasí s žalovaným, že stavění této lhůty se odvíjí od zahájení trestního řízení, nikoli trestního stíhání, přičemž trestní řízení je zahájeno dnem sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu. Služební zákon v

§ 186 odst. 10 zcela jednoznačně hovoří o vedení *trestního řízení*. Konec doby, po kterou trvalo trestní řízení, a dvouměsíční subjektivní lhůta byla stavěna, připadl na den 29. 3. 2019, kdy došlo k vydání usnesení Krajského soudu č. j. 31 To 492/2018. Kázeňský trest za kázeňský přestupek tak byl dne 7. 5. 2019 jednoznačně uložen v zákonné subjektivní dvouměsíční lhůtě. Jen pro úplnost soud dodává, že ke stejnému závěru by musel dojít, i kdyby přistoupil na to, že počátek subjektivní dvouměsíční lhůty začal běžet dne 5. 4. 2016, kdy žalobce o použití donucovacích prostředků vyrozuměl svého nejbližšího nadřízeného.

17. Dle § 11 zákona o policii *policista a zaměstnanec policie jsou povinni a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma, c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.*
18. Dle § 53 odst. 3 téhož zákona *policista je oprávněn použít donucovací prostředek, který b) je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje.* Podle odst. 5 tohoto ustanovení *policista při použití donucovacího prostředku dbá na to, aby nezpůsobil osobě újmu zřejmě nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jejího protiprávního jednání.*
19. Dle § 50 odst. 1 věty první služebního zákona *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku.*
20. Dle § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona *příslušník je povinen dodržovat služební kázeň.*
21. Dle § 46 odst. 1 téhož zákona *služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.*
22. Pokud jde o věcné posouzení, krajský soud předesílá, že žalobní námitky v podstatě

kopírují námitky odvolací, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Krajský soud se se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí, ztotožnil. Napadené rozhodnutí je důkladné a je z něj zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při rozhodování řídil, nebylo by proto praktické ani časově úsporné, aby bylo řečeno v rozhodnutí krajského soudu stejnými slovy v podstatě to samé. Soud proto v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005-118).

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 8 - 11) obsáhle zdůvodnil, jakým způsobem aplikoval doporučení obsažená v metodické příručce č. 1/2017, a proč má za to, že poškozený X kladl bezprostředně před použitím teleskopického obušku žalobcem odpor pasivní. Žalobce totiž použil teleskopický obušek v situaci, kdy X byl po svedení na zem do polohy ležmo na bříše žalobcem zakleknut, v této chvíli proti X aktivně zakročovali dva policisté (žalobce a nstržm. X), přičemž další dva policisté stáli poblíž jako posila. Závěru žalovaného, který s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 860/15, měl za to, že v posuzovaném případě měly být užity mírnější donucovací prostředky, zejména vyžádání si součinnosti dalších policistů, tak nelze ničeho vytknout. I pokud měl žalobce skutečně podezření, že by u sebe X mohl mít nůž, měl zvolit vhodnější techniku znehybnění a eliminování dalšího odporu X, např. zmíněnou součinnost dalších policistů, či nasazení fixačních hmatů či chvatů. Dle zdejšího soudu jak služební funkcionář rozhodující v prvním stupni, tak žalovaný přesvědčivě vysvětlili, proč služební zákrok žalobce posoudili jinak než X, který na základě zadání žalobce v trestním řízení dospěl k závěru, že ze strany žalobce k žádnému excesu nedošlo. Jen pro úplnost soud dodává, že i krajský soud rozhodující v trestním řízení měl za to, že jednání žalobce nebylo zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o policii (viz str. 3 usnesení ze dne 29. 3. 2019, č. j. 31 To 492/2018-651).
24. Žalovaný také dle soudu zcela logicky a přesvědčivě ozřejmil, že účel použití teleskopického v posuzovaném případě zjevně neplnil úlohu prodloužení vzdálenosti nýbrž způsobení bolestivých podnětů, které by donutily X splnit povinnost. Žalobce opakovaně uvedl, že údery teleskopického obušku užil ve chvíli, kdy byl X po svedení na zem zakleknut a bylo po něm vyžadováno splnění povinnosti, tj. uvolnění rukou zpod těla za účelem spoutání. Podstata tzv. prodlužování vzdálenosti pomocí teleskopického obušku přitom tkví v tom, že policista s teleskopickým obuškem manipuluje takovým způsobem (zpravidla šviháním), aby zabránil osobě, proti níž zakročuje, se k němu přiblížit natolik, aby ho mohla ohrozit.
25. Ani krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že jednání policisty není možné posuzovat *ex post*. To by totiž dovedeno do důsledků znamenalo, že policejní zákrok nebude možné zpětně vyhodnotit, což jistě nelze připustit.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. října 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu